

NĀMA HATTA

नाम हट्ट

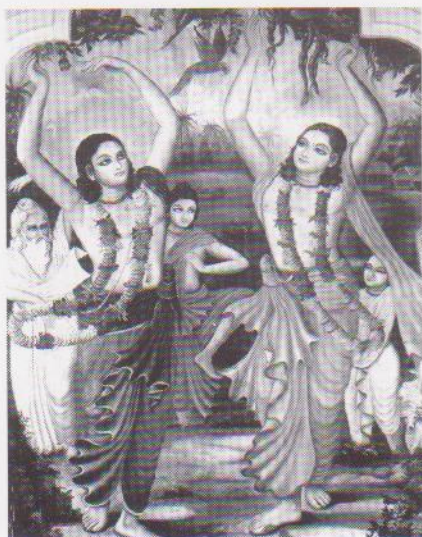
Prabhupāda-kathā 4

6 Odevzdat se Kṛṣṇovi?

Dokončení přednášky A.C. Bhaktivaibhavy Swamiho

Śrī Caitanya Mahāprabhu 12

H.H. Jayapatāka Swami

15 Letní Nāma-haṭṭa tábor

16 Prvotní polévka z abecedy

PhD. Richard L. Thompson

18 Zážitky blízké smrti

František Radvan

Literární a hudební novinky 20

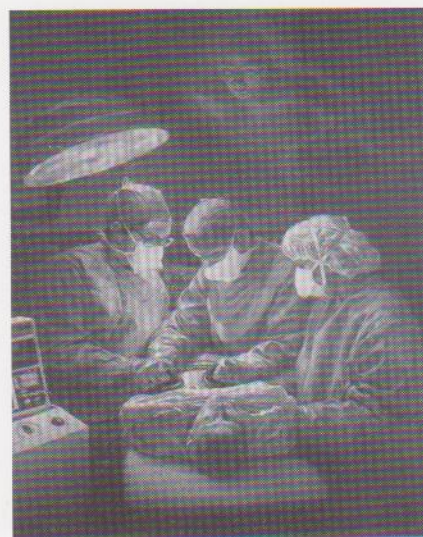
Iṣṭa-deve vijñapti 21

Bhajan Śrīly Narottama dāse Ṭhākura

Gaurāṅgoва křížovka 22

Vaříme pro Kṛṣṇu 23

Vaiṣṇavský kalendář 24

NĀMA HAṬṬA

नामहट्ट

číslo 4
IV. ročník
březen / duben 1998

Hare Kṛṣṇa
Nāma Haṭṭa

Časopis

Mezinárodní společnosti pro vědomí Kṛṣṇy

Zakladatel-ācārya

Śrī Śrīmad

A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

Redakce:

Nāma Haṭṭa

ISKCON

Centrum pro vědská studia

Jílová 290

Praha 5-Zličín

155 21

tel: 02 / 579 503 91

e-mail: iskcon@harekrsna.cz

<http://www.harekrsna.cz>

<http://www.iskcon.net/hkindex/>

Zodpovědná redaktorka:

Kṛṣṇavallī devī dāśī

Grafika:

Kṛṣṇavallī devī dāśī

Spolupracovali:

Dvāraka-īśvara dāsa

bh. Jaroslav Blažek

bh. František Radvan

bhn. Petra Žemličková

bhn. Jitka Krocová

Ivo H.

Sanskrt a klíč k výslovnosti

ā, ai, au, e, ī, o, ū, ɸ jsou v sanskrtu dlouhé samohlásky, vyslovují se dvakrát déle než krátké; ɹ dlouhé samohláskové r, zjednodušené vyslovováno jako ri; c se vyslovuje jako č, j se vyslovuje jako dž, ɸ se vyslovuje jako ř; y se vyslovuje jako j; ś, ṣ se vyslovuje jako š

Duchovní jména

Členové Mezinárodní společnosti pro vědomí Kṛṣṇy dostávají jména Pána Kṛṣṇy nebo Jeho velkých oddaných ve spojení se slovem dāsa (ženy dāśī), což znamená „služebník“. Například jméno Kṛṣṇa dāsa znamená „služebník Kṛṣṇy“.

Milí čtenáři,

doufám, že i přes zpoždění tohoto čísla stihnu pozvat vás na oslavy Śrī Gaura Pūrnimy. Přijet můžete na celý den nebo alespoň na pár okamžiků. Oslavy budou probíhat opět v Centru pro vědská studia v Praze ve Zličíně a také na farmě Kṛṣṇův dvůr. Těšíme se na setkání s vámi.

Pokud se vám nešťastnou náhodou nepodaří udělat si na tento svátek volno, můžete samozřejmě přijet i na oslavy zjevení Pána Rāmācandry, což bude v neděli 5. dubna. Další zvláštní příležitost ke společnému oslavování Pána budeme mít v neděli 10. května při oslavách Nṛsimha Caturdaśī.

Festivály jsou v duchovním životě velice důležité, protože je to možnost být ve společnosti oddaných a zaměstnat se v oddané službě nasloucháním o zábahách Pána a zpíváním Jeho jmen. Čím více se člověk v takovéto dny pohrouží do naslouchání a opěvování, tím intenzivněji může pocítit vliv duchovní energie a načerpat inspiraci do dalších dní. Královským klenotem těchto oslav je potom přijímání *prasādam* obětovaného Pánu.

Zajímavý článek Śrīly Jayapatāky Swamiho přibližuje osobnost Śrī Caitanyi Mahāprabhua a význam Śrī Māyāpur Dhāmu z trochu jiného pohledu.

Pozvánka na další tábor platí samozřejmě pro všechny. Většina z těch, kdo byli na minulých táborech, jistě pojedou znovu, takže tentokrát bychom chtěli „nalákat“ spíše ty, kdo ještě váhali. Opravdu si tuto příležitost nenechte ujít, můžete tak udělat ve svém duchovním životě ohromný krok vpřed a kromě toho získat skutečné přátele. Jedním ze symptomů člověka, který se začne zabývat v životě něčím vyšším, je to, že přijde o takzvané přátele – pokud se také nezajímají o duchovní život, najednou si s nimi přestává mít co říci. Oddaní jsou tak jako Kṛṣṇa nejlepšími přáteli všech živých bytostí, protože je vidí tak, jak jsou – jako duše, ne jako těla.

V tomto a příštím čísle bychom chtěli navázat na články o vědě a vědském pohledu na problémy, které moderní věda řeší. Autor článku Dr. Thompson byl zasvěcen Śrīlou Prabhupādou, jeho jméno je Sadāpūta dāsa. Je autorem mnoha vědeckých publikací a uznávanou autoritou. Spolu s dalšími oddanými vědci se snaží dokázat nesmyslnost a neopodstatněnost moderních vědeckých teorií o vzniku a vývoji života.

Na závěr jedna technická poznámka: změnilo se telefonní číslo Centra pro vědská studia ve Zličíně. Nové číslo najdete na této straně pod adresou redakce.

Příjemné čtení a ničím nerušenou mysl vám přeje

Kṛṣṇavallī devī dāśī

Prabhupāda kathā

Z knihy Prabhupāda-līlā VIII.
od Satsvarūpy dāse Goswamiho,
vydané v nakladatelství
Gita-Nagari Press, 1982

Zábavy a učení
Śrī Śrīmad A.C. Bhaktivedāntya Swamīhi Prabhupādy,
zakladatele-ācāryi Mezinárodní společnosti pro vědomí Kṛṣṇy

(pokračování z minulého
čísla)

Śrīla Prabhupāda chtěl vidět místnosti chrámu a pozemky. Ale když přišel na dvůr a viděl, že je pokrytý listy různých stromů, dal najevo nespokojenost. Napomenul prezidenta chrámu, Abhirāma a řekl, že pozemky musí být udržovány vždy v čistotě a listí shrabané. Ve skutečnosti proto, že na dvoře nerostla žádná tráva, oddaní pečlivě shromáždili listí a rovnoměrně je rozprostřeli po dvoře. Mysleli si, že to bude jako měkký koberec pro Śrīlu Prabhupādu. Představovali si, že se mu bude líbit jít po něm, až půjde k *vyāsāsanu*, který pro něho připravili venku pod banyánovým stromem. Ale Prabhupāda kritizoval špinavý a neupravený vzhled. „Podívejte se na dvory sousedů,“ ukázal. „Jejich dvory jsou čisté. Proč máte na dvoře listí?“ Abhirāma se pokusil o výmluvu: „Pod listím je jen špína. Mysleli jsme tedy, že listí zabrání, aby se špína nedostala na povrch.“

Prabhupāda odpověděl ostře: „Všude jsou pěkné trávníky. Proč vy tu máte hlínu? Proč?“

Jiný oddaný z Miami udělal chybu a odpověděl: „Prabhupādo, nemáme nikoho, kdo by to udělal.“ Śrīla Prabhupāda se podíval kolem sebe na dvacet oddaných, kteří ho následovali. „Jak to? Nikdo to nemůže udělat?“ Odmítl na dvoře hovořit, dokud neodstraní listí. A tak zatímco šel Prabhupāda do svého pokoje, oddaní začali odstraňovat pečlivě připravený „koberec“, na který se nyní dívali jako na hromadu špinavého listí plného hmyzu.

K snídani pil Śrīla Prabhupāda šťávu z kokosových ořechů, které rostly v okolí a měly zlatou barvu. Śrīlovi Prabhupādovi moc chutnaly. Dal si také své nejoblíbenější ovoce, mango, které v té oblasti rostlo hojně. Přednáška byla až večer, tak si dopoledne udělal čas na Abhirāmu. Abhirāma mu představil myšlenku zbudování farmy na Floridě. Řekl Śrīlovi Prabhupādovi o Disney

Worldu v Orlandu, kde byla velice expertně prezentována *māyā*.

„Také bychom měli mít takové město,“ odpověděl Prabhupāda. „Mělo by se jmenovat *Vaikuṇṭha World*.“ Prabhupāda řekl, že farma by měla být podle *varṇāśrama dharmy* a každý by měl být zapojen podle svých sklonů a zaměstnání.

Večerní přednáška byla odměna. V porovnání se skličujícím horkem přes den už bylo chladno. Scenérie byla pozoruhodná. Světla reflektorů osvětlovala Prabhupādu sedícího na *vyāsāsanu* pod banyánovníkem, zatímco hosté a žáci seděli u jeho nohou. Prabhupāda si vybral první verš z třinácté kapitoly *Bhagavad-gīty*. Přestože při svých cestách přednášel z *Bhagavad-gīty* pravidelně, nevybíral si verše, jak jdou po sobě, ale v každém městě otevřel knihu na jiném místě a tam začal.

Śrīla Prabhupāda opakovaně učil, že základem *Bhagavad-gīty* a celého duchovního života, je pokorně

naslouchat od duchovního mistra. „Naše hnutí pro vědomí Kṛšny učí lidi, jak se stát pokornými k autoritám.“ Znovu vzpomněl psychiatra, který ho navštívil v Caracasu. Jeho nafoukaná arogance udělala na Prabhupādu dojem. Dokonce i takzvaně vzdělaní lidé jsou moc hrdí na to, aby se pokorili absolutní autoritě. „Otázka toho psychiatra,“ řekl Prabhupāda publiku v Miami, „byla: ‚Problémy ve světě vzrůstají, tak jaký máte recept na vyřešení těchto problémů?‘ Vyřešit ten problém je velice jednoduché. Dal jsem příklad, že máme tělo a něco, co tím tělem hýbe, životní sílu. Takže životní síla je řidič toho těla a také v *Bhagavad-gītě* je tělo popsáno jako stroj.“

Prabhupāda vysvětloval verš z *Bhagavad-gīty* a komentoval, že skutečné poznání je znát rozdíl mezi tělem a vlastním já. Vyrábět pěkná auta nebo stroje není vzdělání.

„V Indii,“ řekl Prabhupāda, „se tomu, kdo umí spojit dráty a zavést proud, říká *mistrī*. *Mistrī* znamená dělník. To ale neznamená, že je vzdělaný. Vzdělání je něco jiného. Ale v současnosti existuje vzdělání jen technické. Dříve bylo toto technické vzdělání svěřeno jen démonům. Dříve se také vyráběla obrovská letadla, ale vyráběli je démoni, ne velké svaté osoby nebo světci, ne. Dělali je démoni. Jogíni byli také schopní dělat úžasné věci svými mystickými silami. To bylo něco jiného. Ale všeobecně se otázka výroby týkala démonů.

Vzdělání nicméně znamená *brahma-vidyā*, pochopení, co je životní síla v těle, co je její původní pozice, jak pracuje a odkud přišla.“

Śrīla Prabhupāda dával přednášku i druhý večer. Každá řeč byla dlouhá a zodpověděl všechny otázky. Jeden z oddaných položil poslední večer v Miami otázku: „Śrīlo Prabhupādo, je to pravda, že když někdo přijme *prasādam* dokonce jen jednou, má v příštím životě zaručeno alespoň lidské tělo?“

„Ano,“ odpověděl Prabhupāda. „Jednoduše jíš, to je všechno. Všichni mí oddaní ke mně přišli tak, že jedli *prasādam*.“ Když to Prabhupāda dořekl, zářil, usmíval se a rozhlížel se na všechny. Když jeho pohled spadl na Abhirāmu, chrámového prezidenta, který seděl vedle něj, Prabhupāda řekl: „Ty také Abhirāmo?“ Abhirāma vypadal nesměle a řekl: „Ano, Śrīlo Prabhupādo.“ Prabhupāda přinutil ostatní oddané, aby přiznali, jak jsou přitahováni ke *kṛṣṇa-prasādam*. „Ty taky?“ ptal se jednoho po druhém. „Ty taky?“ Přiznal se každý, až bylo obecnstvo ponořeno do smíchu a oceňování *prasādam*.

„Ano,“ pokračoval Prabhupāda v dobré náladě. „Dáváme veškeré možnosti. Když nemůžeš dělat nic, prosím přijď a jez s námi. Tak dobrá, děkuji vám mnohokrát.“

Atlanta

28.únor – 2.březen 1975

Božstva Pána Caitany
a Nityānandy Prabhua

v Atlantě jsou více než 120 cm vysoká a zářivá. Jejich lotosová chodidla, transcendentálně umístěná na květech lotosu, jsou obvykle zcela viditelná. Paže mají zvednuté nad hlavy a každého vybízejí k tanci a ochutnání nektaru Svatých jmen Kṛšny. Způsob uctívání Pána, který přinášejí, je jak popsal Śrīla Prabhupāda, velmi, velmi shovívavý a jednoduchý pro nešťastné lidi tohoto věku.

Po příjezdu do atlanského chrámu byl Śrīla Prabhupāda pohnut, když uviděl Gaura-Nitāi. Toto byl již třetí ISKCONský chrám, který navštívil poprvé a měl *darśan* s Gaura-Nitāi. Tentokrát, stejně jako v Caracasu, ho to ohromilo.

Shromáždily se asi tři stovky supernadšených oddaných. Kromě místních oddaných z atlanského chrámu tam bylo asi 40 *brahmacārīnů* z autobusových skupin Rādhā-Dāmodara Tamāla Kṛṣṇy Goswamiho, asi tucet *brahmacārīnů* z cestující knižnické skupiny, asi dvacet lidí z Tripurāriho skupiny letištních distributorů, oddaní — vědci z Bhaktivedantova Institutu Svarūpa Dāmodara a další návštěvníci. Vítili Prabhupādu, když přijížděl v černém Lincolnu a potom ho následovali s bouřlivým *kīrtanem* do chrámové místnosti ve velikém domě, který sloužil jako atlanský chrám.

(pokračování příště)

Odevzdat se Kṛṣṇovi?

**Dokončení
přednášky
Jeho
Svátosti
A.C.
Bhakti-
vaibhavy
Swamiho**

**30.11. 1997
Kṛṣṇův
dvůr**

**DRUHÁ
ČÁST**

V Nektaru oddanosti je vysvětleno, že z šedesáti čtyř prvků oddané služby je pět nejdůležitějších. Kdo je zná? Promiňte, že se ptám, ale někdy musíme osvěžit svou paměť.

„Čtení *Bhāgavatamu*, zpívat svaté jméno, pobývat na svatých místech, uctívat Božstva a sdružovat se s oddanými.“

Caitanya Mahāprabhu řekl, že z těchto pěti nejdůležitějších prvků je jeden nejdůležitější. Všechny jsou důležité, ale co je přesto nejdůležitější? Kdo si to dovede představit?

„Zpívání svatého jména.“

To je velice důležité, ale je tu jeden problém. Ačkoliv je to jediný možný a nejdůležitější proces, je to dokonalost všech procesů, přesto musíme zpívat bez překupků. To je jediná podmínka. Proto Śrīla Prabhupāda ve významu tak pečlivě vysvětlil všech deset překupků vůči svatému jménu. Je možné, že během vykonávání těchto nejdůležitějších prvků může člověk zanedbat některé z těch méně důležitých prvků ze šedesáti čtyř. Existuje spousta detailů, co se má dělat a co ne, možná několik jich člověk

zanedbá. Například, že bychom měli uctívat fíkovník. Není moc dobré to zanedbávat, ale nepřikládá se tomu taková důležitost. Možná mnohé z těch prvků dokonce ani nevykonáváme, ale alespoň těchto pět činností vykonávat musíme.

Musíte uctívat Božstva. Prakticky to znamená: když děláme *kīrtan* před Božstvy, je to uctívání Božstev. Nebo přinést nějaké ovoce, květiny. Až příště navštívíte chrám, přineste něco pro Božstva. Malou květinu, vodu – něco. Uctívejte Božstva. Přijďte a přineste květinu: „Tady mám květinu pro Božstva.“ Nebudte impersonalisté, nemyslete si, že jsou na oltáři nějaké sochy, kusy kovu – ne, je to Kṛṣṇa. Snažte se sloužit Kṛṣṇovi a těšit Ho. Nepřicházejte s prázdnými rukama, jen se dívat na Kṛṣṇu. Musíme Ho uctívat. Jen si představte, že Kṛṣṇa by se před vámi objevil. Jednoho dne zpíváte Hare Kṛṣṇa a Kṛṣṇa je najednou před vámi. Co byste dělali? Jen byste se na Kṛṣṇu dívali? Ne. Okamžitě byste Kṛṣṇu uctívali. Jak uctíváte Kṛṣṇu? Samozřejmě, že zpíváte Kṛṣṇovo jméno, ale

měli byste také Kṛṣṇovi něco nabídnout. Malou květinu, trochu ovoce. Uctívejte Kṛṣṇu.

Stejnou věc bychom měli praktikovat, když přijdeme do chrámu, když navštívíme Kṛṣṇu. Přineste něco pro Kṛṣṇu. Cokoliv můžete nabídnout. Když nemůžete nabídnout miliony dolarů, tak nabídněte miliony květin. Když nemůžete ani to, alespoň jeden květ můžete přinést. Můžete namítnout: „Květiny jsou tak drahé...“ Tak obětujte vodu. Tady nemůžete namítat: „Není voda.“ Bez vody nemůžeme žít. Kṛṣṇa je velice inteligentní: „Obětuj Mi trochu vody.“ Nemůžete namítat: „Vodu nemám.“ Bez vody nemůžete žít. Jak můžete tedy protestovat: „Nemám žádnou vodu.“ Musíte mít vodu, jinak byste nemohli žít. Proto Kṛṣṇa říká: „Obětuj trochu vody.“ Zde to nemůžete obejít. Kṛṣṇa je velice inteligentní. Lepší než voda ale je, když přinese něco, co sami považujete za cenné; to Kṛṣṇa chce.

Kṛṣṇa nic nepotřebuje. Přirozeně – protože On je vlastníkem, majitelem všeho. Kṛṣṇa vlastní miliardy

květin. Vaikuṇṭha je plná květin. Tolik květin si ani nedokážeme představit. Kṛṣṇa je majitelem všeho, tak co potřebuje? Je jasné, že chce vidět naši odpoutanost. Že uznáme, že On je vlastník. To chce Kṛṣṇa vidět.

Tak jako rodiče – rodiče dávají dítěti všechno, ale když dítě vyrůstá a myslí si: „Všchno je moje“ – žije v domě rodičů a myslí si: „To je můj dům, moje kuchyně,“ to není moc pěkné. V jednu chvíli chtějí rodiče vidět, že dítě uzná: „Vám to patří.“ To dítě někdy projeví. Když matka dá dítěti koláč a dítě vezme kus koláče: „Mami, prosím ochutnej.“ To je čin lásky. Matka nepotřebuje koláč, ona ten koláč upekla, ale dítě chce matku potěšit: „Prosím, vezmi si ten koláč.“ Matka říká: „Děkuji, jsi moc hodný, děkuji.“ Je tímto postojem velmi potěšena. Podobně Kṛṣṇa nepotřebuje nic. Ale když vezmeme něco z toho, co Kṛṣṇa dává nám, zvláště to, k čemu jsme nejvíce připoutaní, a řekneme: „Kṛṣṇo, to je Tvoje,“ tak Kṛṣṇa je tímto postojem velice potěšen. Měli bychom to tedy praktikovat.

Když jste k něčemu připoutaní – máte pěkné auto, jste k němu úplně připoutaní, čtyřicet hodin denně meditujete o svém autě, zdá se vám o něm, že jednoho dne by se třeba mohlo rozbít (hrozné!), leštíte ho od rána do večera, nemáte ani čas, abyste s ním někam jeli, uctíváte svoje auto – dejte ho Kṛṣṇovi a uděláte pokrok. Uděláte velký krok vpřed. Vzdejte se toho, dejte to

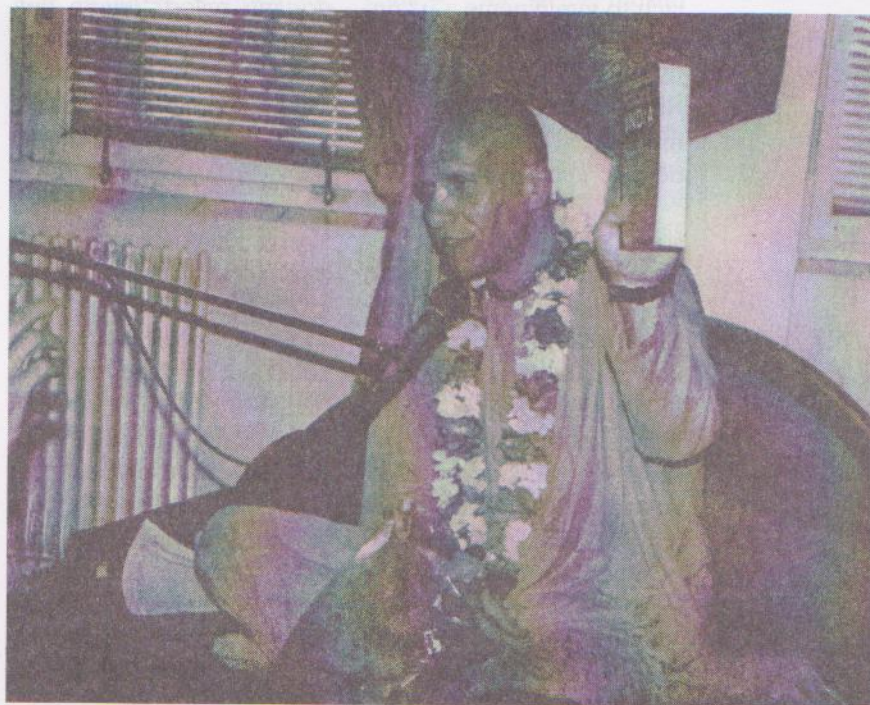
Kṛṣṇovi. A neztratíte. Nemyslete si: „Ztratil jsem auto. Dal jsem své auto Kṛṣṇovi, a teď nemám žádné auto, nemám nic, k čemu to je.“ Někteří lidé takto uvažují. „Když se odevzdám Kṛṣṇovi, je se mnou konec. Nebudu mít nic, protože dám všechno Kṛṣṇovi.“ Nebojte se.

Kṛṣṇa není lakomec. Není to tak, že Kṛṣṇa bere to, co Mu dáte, užívá si toho a vy se zeptáte: „A co já?“ „Zapomeň na to. Hlavní je, že Já si užívám. Ty zmiz.“ To není Kṛṣṇa, to je nějaké materiální pojetí. Někteří lidé si myslí, že Kṛṣṇa je jako světský šéf nějaké společnosti. Každý pro něho pracuje a šéf si užívá a dělníci nemají nic. Ale Kṛṣṇa není takový. Je pravý opak. Když dáte Kṛṣṇovi jedno auto, Kṛṣṇa vám dá dvě. To je Kṛṣṇova povaha.

Ale my nemáme důvěru. Chci si svoje auto nechat. Jsme takoví lakomci. Před časem jsem uvedl příklad

lakomce: jeden velmi známý lakomec se topil. Lidé ho znali a každý si myslel: „Je to s ním špatné,“ ale jeden kolemjdoucí ho neznal a chtěl ho zachránit, tak mu řekl: „Podejte mi ruku.“ Lakomec řekl: „Ne.“ Ale už se topil. „Dejte mi ruku! Jste blázen?“ On stáhnul ruku zpátky: „Ne!“ Nechtěl dát nic. Pak jiný člověk, který toho lakomce znal, řekl: „Nemůžete s ním mluvit takto. Musíte mu říci: „Vezměte si moji ruku.“ „Dobrá: vezměte si moji ruku.“ Lakomec se okamžitě chytil. To je povaha lakomce.

My jsme také lakomci, ale jsme lakomí ještě víc. Za prvé jsme takoví lakomci, že nechceme dát nic Kṛṣṇovi. „Mám svou trochu peněz v kapse, mám svého malého trabanta nebo wartburga, svůj malý byt – jeden a půl pokoje, to je moje.“ A velice pěkně si to udržujeme. A pak, když jdeme ke Kṛṣṇovi, s prázdnýma ruka-

S prázdnýma rukama se díváme na Kršnu: „Můžeš mi něco dát? Když budu zpívat Tvoje jméno, dáš mi něco?“ To je naše mentalita.

ma se díváme na Kršnu: „Můžeš mi něco dát? Když budu zpívat Tvoje jméno, dáš mi něco?“ To je naše mentalita. Ale problém je, že Kršna to ví a dávno, před pěti tisíci lety řekl: „Odevzdej se Mi – *sarva dharmān* – vzdej se všeho a odevzdej se Mi.“ Ale pak Kršna zjistil: „Na to mohu zapomenout, nikdo to nedělá.“ Znovu tedy přišel jako Caitanya Mahāprabhu a teď řekl: „Nemusíš nic, žádné podmínky, nemusíš se vzdávat ničeho, vezmi si Moji ruku. Přijmi svaté jméno. Dávám to zadarmo.“ Ale my říkáme: „Ne.“ Takoví lakomci. Tamten lakomec se okamžitě chytil, ale my jsme takoví lakomci, že ani nebereme to, co nám Caitanya Mahāprabhu nabízí. On říká: „Přijměte svaté jméno.“ Z donucení, pod společenským tlakem ho přijmeme. Lidé nás tak berou: „Když mě tak nutí, tak dobrá, začnu zpívat – Hare Kršna Hare Kršna...“ Ale po třech minutách to vyplivneme a už nechceme. Takoví lakomci. Jaká je tedy naděje? Neexistuje naděje, ale musíme doufat. Doufat v beznaději. To je naše situace.

Jaká je tedy naděje? Je to společnost. Společnost pokročilých oddaných. Proto je v tomto verši vysvětleno, že člověk musí naslouchat od velkých autorit. To je jediná naděje, kterou máme. Když nasloucháme od pokročilých oddaných, sdružujeme se s pokročilými oddanými, pak je všechno plné naděje a naše budoucnost je velice světlá. Všechny brány osvobození se doširoka otevírají.

Jednoduše prostřednictvím *sādhū-saṅga* *sādhū-saṅga sarva śāstre koy* dosáhneme veškeré dokonalosti. Pouhým sdružováním se s oddanými, *sādhuy*. Pak všechny možnosti získat osvobození okamžitě přijdou.

Bhakti-lātā, semínko oddané služby je předáno. A pak je třeba ho pěstovat a pečovat o něj, až začne klíčit. To je význam – dosáhnout byť i jen na zlomek okamžiku té dokonalosti. To semínko dostanete nasloucháním nebo přijímáním zbytků po pokročilém oddaném, existují různé procesy. Prach z jeho nohou – to jsou všechno mocné procesy, jak přijímat společnost. Ale je řečeno *lava-mātra*, jedenáctina sekundy. Jak můžete přijmout prach za jedenáctinu sekundy? Na to není čas. Jak můžete za jedenáctinu sekundy přijmout zbytky jídla? Jak můžete dokonce i poslouchat během jedenáctiny sekundy? Moc krátká doba. Jak tedy dostanu milost? Jenom tím, že budu v jeho přítomnosti. Mocný oddaný má takovou sílu, že jen tím, že ho vidíte (to se může stát v tak krátké době, krátký pohled), může předat to semínko oddané služby. Jen tím, že jsem v atmosféře, která obklopuje pokročilého oddaného.

Saṅga, společnost je velice důležitá. Tam musíme hledat útočiště. Proto jiný výrok, který Caitanya Mahāprabhu jednou pronesl, zní: „Dokonce důležitější než zpívání je společnost oddaných.“ Protože bez společnosti oddaných nebudeme schopni udržet svoje zpívání. Máme praktickou zkuše-

nost – někdy ráno se nám echce zpívat, není to tak? Mysl to už vzdala: „Zapomeň dnes ráno na kola, klídek, pohoda, nebuď fanatik.“ Ale pak je tu společnost oddaných. Jeden oddaný si všimne: „Ty nezpíváš? Co se děje?“ A mysl se okamžitě obrátí a mlátí rukama a nohama: „Ne, ne.“ Ta společnost je tak mocná, tak silná. „Musíš zpívat svoje kola.“ Tak mysl se pak odevzdá a začneme zpívat: Hare Kršna Hare Kršna... A po krátké chvíli zpívání se do toho dostaneme – trochu chuti se vyvine: „Vlastně je to pěkné“ a staneme se nadšení a zpíváme a zpíváme a pak se musíme nutit, abychom přestali zpívat, protože musíme dělat nějakou službu. Jen díky společnosti oddaných. Je to praktické. Tak mocný je tento proces. Zpívat sám není snadné. S tím máme také zkušenosti. Sedíte v chrámové místnosti, zavřete oči, chcete být *sādhū* a chcete zpívat svoje kola. Po jednom kole se něco stane (a probudíte se). Ale ve společnosti oddaných, když všichni společně zpíváme *kīrtan*, nikdo neusne. Viděl jsem to – ani jeden člověk, všichni jsou nadšení. Tak vidíte ten rozdíl. Proto musíme vykonávat oddanou službu ve společnosti oddaných. Musíme zpívat Hare Kršna ve společnosti oddaných, musíme naslouchat o celém procesu oddané služby od autorit, to je význam tohoto verše. Hare Kršna

Jsou nějaké otázky?

„Jak můžeme dokázat neoddaným, že ve svatém

jménu jsou všechny dokonalosti?"

Když někdo nemá víru, neměl bys ho poučovat o slávě svatého jména Pána. To je jeden z přestupků proti svatému jménu. Nikdy bychom neměli poučovat o svatém jménu člověka bez víry. Tato vysvětlení jsou určena pro oddané. Někdy mohou být přítomni i neoddaní. Buďto mají prospěch, nebo utečou, ale neměli byste se snažit poučovat osobu, která nemá víru. Jen buď jednoduchý: „Zpívání Hare Kṛṣṇa je tak pěkné, proč to také neděláte?“ On řekne: „Ne.“ „Dobře. Hare Kṛṣṇa, to byla jen otázka.“ A budeš mluvit o něčem jiném. Nepoučuj, když někdo nemá víru. To není dobré. Snaž se povzbudit: „Zpívejte s námi Hare Kṛṣṇa!“ Ale jestliže někdo nechce, neskočíš dolů z pódia: „Proč nezpíváte? Co je za problém? Svaté jméno je tak čisté, musíte...“ Nesnažte se takto, je to dobrovolné. Někteří to budou dělat, někteří ne. Ale jakmile má někdo trochu víry a zeptá se: „Co je to za zpívání?“, pak ho můžeš poučit.

Abychom někoho přesvědčili, rozdáváme *prasādam*. To je naše zbraň, to je náš argument. Dáte jim nějaké dobré *prasādam*. A když přijmou *prasādam*, vědomí se očistí a začnou oceňovat všechny ostatní věci. Śrīla Prabhupāda říkal, že *prasādam* je naše tajná zbraň. Protože oni si myslí, že je to normální jídlo, dobře to chutná. „Tak si vezměte trochu více.“ To je naše zbraň. Je to velice přesvěd-

čivé. Po dobrém *prasādam* nikdo nic nenamítá, nikdo se nehádá, všichni se cítí spokojeně.

Nějaké další nejasnosti?

„*Malé děti jsou velice rozděkané. Je dost těžké vysvětlit jim důležitost zpívání.*“

Jen jim řekni: „Já zpívám, ty také musíš zpívat. Já jím, ty také musíš jíst – není to tak? Já spím, ty také musíš spát, já zpívám, proto ty také musíš zpívat.“ Nevykládejte dětem filozofii. Velice jednoduše.

„*Ale dítě je chytré a řekne: ‚Soused nemusí zpívat!‘*“

Soused není moje dítě. Ať si sousedi dělají, co chtějí, ale ty jsi moje dítě, já jím, ty musíš jíst, ano? Tak raději zpívej. „Zkuste cokoli, ale jestli to dítě i přesto nechce, nemůžete ho přinutit. To není možné.“

Zkus všechno, do šestnácti let někdy musíš být trochu tvrdý – projevit svou autoritu, jinak zdivočejí a budou ti skákat po hlavě a ty nebudeš schopen nic dělat. Snaž se co nejvíc, ale když je chlapci patnáct nebo šestnáct, tak si dávej pozor – buď jeho dobrý přítel – on to ocení. Když i po šestnácti budeš tvrdý, tak se staneš jeho nepřítelem. Na to si musíme dávat pozor, ale do šestnácti let musíme být tvrdí. Dokonce i Nanda Mahārāja a matka Jaśoda byli tvrdí na Kṛṣṇu. Matka Jaśoda chtěla Kṛṣṇovi nablácet proutkem. My nepodporujeme liberální výchovu dětí podle hesla „Mohou si dělat, co chtějí.“ Potom rozbíjejí nádobí – tak ať to klidně dělají! Pak strčí prsty do těch dvou děr

ve zdi – proč ne? Proč bychom je omezovali? Dokonce i matka Jaśoda chtěla dát Kṛṣṇovi proutkem, když byl ještě dítě. To je náš příklad. Ona Ho nebila, jenom Mu ten proutek ukázala. To někdy musíte udělat. Když dítě moc zlobí, ukážete mu proutek a ono začne brečet. „Víckrát to nedělej, nebo ti nařežu.“ Musíte být tvrdí.

„*V čem je problém, když jsem ještě nevyvinul dostatečnou chuť ke zpívání svatého jména?*“

To je kvůli přestupkům – *aparādha*, *nāma- aparādha*. Kvůli *nāma- aparādhām* tam není chuť. Jako když máš horečku – nemáš chuť. A přestupky se přirovnávají k horečce. Musíš mít dietu a dělat všechno opatrně. Musíš se určitým věcem vyhýbat a určité věci přijímat. Takže, jestliže nemáme chuť, musíme vědomí Kṛṣṇy praktikovat pečlivěji a opatrněji. Kvantita nepomůže. Jako když máš horečku a žádnou chuť – „Ale stejně musím jíst,“ a napeš si to jídlo násilně do pusy – to nepomůže. Musíš mít dietu. Když nemáš chuť pro zpívání, dělej všechno opatrně. Musíš vyloučit ty činnosti, které horečku způsobují. Musíš se jich vzdát, odmítnout je: „Tohle dělat nemůžu, jenom tohle můžu přijmout“; tak musíš dát důraz na kvalitu ve svých činnostech. Možná nějaké činnosti musíš omezit. To je jako dieta, pak chuť zase vzroste, protože horečka klesne. Ta chuť se vrátí.

„*Jaká je rada pro ty, kteří usínají a nemůžou zpívat svoje kola pozorně ani ve*

**Takže,
jestliže
nemáme
chuť,
musíme
vědomí
Kṛṣṇy
prakti-
kovat
pečlivěji
a opatr-
něji.
Kvantita
nepo-
může.**

„Jaká je rada pro ty, kteří usínají a nemůžou zpívat svoje kola pozorně ani ve společnosti oddaných?“ Kbelík studené vody.

společnosti oddaných?“

Kbelík studené vody.

„Hare Kṛṣṇa můžeme zpívat i na záchodě, proč ale nemůžeme Hare Kṛṣṇa poslouchat ze špatných zdrojů?“

Protože bychom svaté jméno špatně chápali. Za všech okolností, cokoli děláš si udržuješ správné pochopení svatého jména. Ale když nasloucháš od neoddaného, tak se to vztahuje k vysvětlování svatého jména. Oni kážou, vysvětlují. Ty potom budeš svaté jméno špatně chápat. Neoddaný, který zpívá svaté jméno, si ponechává špatné pochopení, dělá přestupky a má svojí vlastní filozofii. Ty to uslyšíš a tím se znečistíš. To je ten jed. Proto je řečeno – *avaśṇavam mukhedī*

jñānam... Tyto rozbory, špatné výklady svatého jména jsou jako had, který se svými zuby dotkne mléka. Má to jedovaté účinky. „Vypadá to stejně jako mléko, tak jaký je v tom rozdíl? Je to taky bílé, taky mléko, tak o čem tu mluvíte?“ Dobrá, tak to vypij! „Aááá, jedovaté účinky.“ Když neoddaný zpívá svaté jméno, tak jaký je v tom rozdíl? „Svaté jméno, tak proč to nemůžeme poslouchat?“ Dobrá, tak to poslouvej, ale budeš zmatený. Nebudeš to chápat – to je ten jedovatý účinek. Proto bychom to neměli poslouchat. To se týká správného pochopení svatého jména a to bychom si měli udržovat stále, za všech okolností.

„Když máme auto, ke kterému jsme připoutaní a přesto ho dáme Kṛṣṇovi, není to falešné odříkání?“

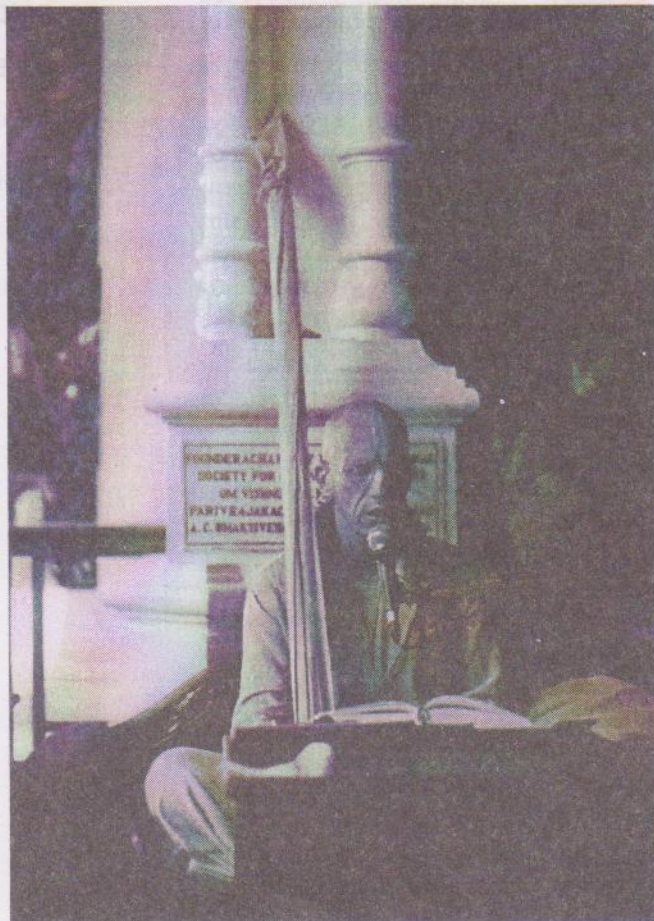
Ne, ne. Falešné odříkání by bylo, kdybys to auto vzal a shodil ho někde ze skály. To je falešné odříkání. Ale když dáš to auto Kṛṣṇovi, tak to není nikdy falešné odříkání – to je nejlepší odříkání, to je žádoucí.

Samozřejmě bychom to měli dělat co možná nejvíce dobrovolně. Ne, že tě někdo donutí a ty budeš vědět:

„Když nedám to auto Kṛṣṇovi, tak mě zmlátí.“ Takový psychologický nátlak. „Tak dobře, dobře. Já to auto dám,“ a druhý den toho lituješ. „Proč jsem dal to auto Kṛṣṇovi? Já jsem blázen, proč jsem to udělal?“ To taky není dobré odříkání a ani Kṛṣṇa není z takové věci moc šťastný. Mělo by to být co nejvíce dobrovolné. „Filozoficky to chápu a mám tu zkušenost, že všechna ta hmotná připoutanost není dobrá – tolik úzkosti! Tak to dám Kṛṣṇovi,“ tento postoj by tam měl být. Co nejvíce je to možné, člověk by měl dávat Kṛṣṇovi s láskou. Znovu říkám, že Kṛṣṇa nemá zájem o ty věci. Myslíte, že Kṛṣṇa potřebuje auto? Že Kṛṣṇa prosí: „Může Mi někdo dát auto?“ On to nepotřebuje. Jeho víc zajímá ten postoj a mentalita při obětování. To je pro Kṛṣṇu zajímavé. Takže člověk by měl dávat s radostí. „Já bych to auto jenom zneužíval. Jezdil bych do kina a na diskotéku. Ale když dám to auto Kṛṣṇovi, tak bude správně využito. Bude využito pro něco pěkného a proto ho dám Kṛṣṇovi.“ Takové pochopení bychom měli mít. Ne, že ho dáš a pak toho lituješ. „Co jsem to udělal?“ A tomu by také mělo odpovídat naše kázání, čisté kázání, abychom lidi přivedli k tomuto pochopení. Pak bude naše kázání čisté.

„Když něco dáme Kṛṣṇovi a pak nařikáme, tak co bychom měli dělat?“

Tak Mu to raději nedávej a počkej. Anebo, když mu to dáš a pak naříkáš, tak ti možná může někdo pomoci

a pak už naříkat nebudeš. To je ještě lepší. Když dáš a naříkáš a pak tě někdo přesvědčí a ty to pochopíš, tak to není tak špatné. Dobré ale není, když dáš a pak to chceš zpátky. To je nejhorší. „Před rokem jsem dal auto a teď ho potřebuju, tak mi ho prosím vrať.“ To je velmi špatné. Obzvlášť když to děláme s Kṛṣṇou. Dokonce i v hmotném světě je to špatné. Představte si, že vám dám peníze. Mám teď dobrý plat a vidím, že ty máš stále finanční problémy, tak tady ti dám sto dolarů. A ty jsi šťastný. Ale za rok si to rozmyslím. „Můžeš mi ty peníze vrátit?“ Budeš velice zklamaný. I když ty peníze třeba máš, tak je vezmeš a hodíš mi je pod nohy: „Tak si je užij!“ To je velice špatné – dávat a pak to chtít zpátky. To je ta nejhorší mentalita. Otázka byla, co má člověk dělat, když dá a pak lamentuje – zkrátka se vzdej toho lamentování. Buď šťastná, že jsi něco dala Kṛṣṇovi, že jsi v životě udělala něco užitečného. Když naříkáš, někdo ti to vysvětlí a ty pochopíš, že není třeba naříkat, protože když dáváš Kṛṣṇovi, tak jsi vítěz. K tomu se poji mnoho příběhů a veršů.

Brāhmaṇa Sudāma je klasický příklad. On byl tak chudý, že jeho žena stále naříkala: „Co to mám za manžela?“ „Jsem *brāhmaṇa*, co můžu dělat? Co přijde, přijmeme. Když nepřijde nic, tak je to Pánova milost.“ Ale manželka nebyla na takové úrovni, tak stále naříkala. „Proč nejdeš za nějakým bohatým přítelem a nepožádáš ho?“ „Já ne-

jsem žebrák, jsem *brāhmaṇa*.“

A ona si myslela: „Ale Kṛṣṇa je tvůj přítel. Žije ve Dvārace, má 16 tisíc paláců. Tak Ho zkus navštívit!“ On to nakonec vzdal a přijal to. Když žena o něco stokrát žádá, musí s tím manžel už něco udělat. Nemůže donekonečna říkat: „Ne, ne, ne...“ Dokonce ještě než ona otevře pusku: „Ne!“ Takový vztah nemůže trvat. Tak se odevzdal. Vzal nějaký pytlík s rozlámanou rýží – to bylo všechno, co měl a šel za Kṛṣṇou. Ale styděl se, takže tu polámanou rýží schovával. „Co to schovááš?“ zeptal se Kṛṣṇa. „Ne to není pro Tebe, to se pro Tebe nehodí.“ A Kṛṣṇa mu to násilím vytrhl z ruky a spolknul tu tvrdou, rozlámanou rýží a zeptal se *brāhmaṇa*: „Proč Mě chceš připravit o ten nektar?“ Kṛṣṇa si neužívá té rozbité rýže, užívá si lásky Svého oddaného. A podívejte se, co se stalo potom. Jaký dal Kṛṣṇa Sudāmovi prospěch. Když se vrátil domů, jeho dům, jeho chatrč, se změnila v palác a jeho manželka tam stála bohatě oblečená a úplně šťastná. Tohle může Kṛṣṇa udělat mrknutím oka, to není problém. Ale neudělá to nikdy pro někoho, kdo nemá víru. Kdo je lakomec a schovává si něco. Pro takovou osobu zůstane Kṛṣṇa něčím abstraktním a velice vzdáleným. Kṛṣṇa takto odpovídá. Takže bychom si nikdy neměli myslet, že když dávám Kṛṣṇovi a odevzdávám se Mu, že něco ztrácím. Kṛṣṇovi bychom měli dávat s radostí.

„Jak to vysvětlit karmím, kteří nemají žádnou víru v Kṛṣṇu – někdy se stává, že si koupí knížky a pak je přijdou vrátit a chtějí za to peníze. Jak jim to vysvětlit?“

Zkus to vysvětlit podle svojí víry, a jestli se ti to nepovede, tak jim ty peníze vrať. Nemůžeš být připoutaná. „Dejte mi to zpátky!“ „Ne!“ „Dejte mi ty peníze, já tu knížku nechci! Já myslela, že jsou to příběhy pro děti, ale čtu o nějaké stvůře, jak pije něčí krev! To nejsou příběhy pro děti. Tak mi vraťte ty peníze!“ Tak můžeš jí vysvětlit: „To nejsou přímo příběhy pro děti, ale všichni jsme vlastně duchovně děti.“ Můžeš jí to vysvětlit různými způsoby. Ale když stále vyžaduje nazpět své peníze, nemůžeš říct ne, protože by mohlo dojít k fyzickému boji. Zápasily byste na zemi, přijela by policie – tak se zapleteš. Takže raději vrať ty peníze. „Dobrá, dobrá. Promiňte, bylo to nedorozumění. Vezměte si ty peníze, třeba si knížku vezmete příště.“ „Ne, já si nikdy nevezmu!“ „Dobře, tak promiňte, že jsem vás zklamala.“ A tímto způsobem si ona zapamatuje: „Když jsem byla před rokem rozčilená, ten Hare Kṛṣṇa reagoval tak pěkně, byl tak odpoutaný,“ a pak si možná vezme knížku. Ale když budeš reagovat špatně, tak ta osoba na to nikdy nezapomene. Proto musíme být opatrní.

Hare Kṛṣṇa

Tohle může Kṛšna udělat mrknutím oka, to není problém. Ale neudělá to nikdy pro někoho, kdo nemá víru. Kdo je lakomec a schovává si něco. Pro takovou osobu zůstane Kṛšna něčím abstraktním a velice vzdáleným.

ŚRĪ CAITANYA MAHĀPRABHU

Nejmilostivější inkarnace Boha

H.H. Jayapatāka Swami

Na začátku dvacátého století byl anglický šlechtic obklopený mnichy oděnými v šafránovém v odlehle vesnici zemědělské Indie zcela jistě neobvyklým úkazem. Ale historická cesta Sira Johna Andersona do nitra britské Indie neměla ekonomické ani politické motivy, které obvykle doprovázely pohyby anglických lordů. Jako vysoce kvalifikovaný a kulturní anglický gentleman a guvernér Bengálska byl Sir John Anderson na důležité výzkumné expedici, aby ověřil přesné místo narození Śrī Caitanyi. Před stoletími, když Kolumbus objevoval Ameriku, Śrī Caitanya Mahāprabhu podnítil duchovní renesanci, která vyústila v hnutí náboženské a sociální reformy Indie, dnes známé jako „Hnutí Bhakti“. Čistý systém jógy a náboženství, který založil, dnes následují miliony lidí. Sira Andersona jeho intenzivní výzkumy zavedly do historické vesnice Māyāpuru na břehu svaté řeky Gaṅgy v Indické provincii Bengálsku.

V cestě mu stála hrozná překážka. Nevyzpytatelná řeka Gaṅga během posledních dvou set let mnohokrát zaplavila oblast a změnila

své řečiště, a tak skryla rodiště Śrī Caitanyi. Ukryla i cenné důkazy, které potřeboval Anderson. Ale objev velkého světce a duchovního mistra, Thākura Bhaktivinoda, jenž všude hledal místo zrození Śrī Caitanyi, mu poskytl neocenitelnou informaci.

Anderson studoval vzácné staré mapy povodí řeky Gaṅgy, které našel v archivu Východoindické společnosti, předchůdce britské vlády v Indii. Také osobně navštívil několik málo zbývajících památek v oblasti Māyāpuru. Jednou z nich byly trosky paláce a hrobka tamního mohamedánského vládce té doby. Autentické literární zdroje z doby Śrī Caitanyi poskytly popisy jednání Śrī Caitanyi s tímto vládcem a daly tak podstatné důkazy, které umožnily Siru Andersonovi ověřit přesné místo zrození Śrī Caitanyi.

Studie denního života Śrī Caitanyi poskytla požadované pozadí. Během dne Śrī Caitanya společně se Śrī Nityānandou a dalšími společníky zpíval svatá jména Boha na veřejnosti. Chodili městem a zpívali za doprovodu bubnů a činelků. Stali se známí pro své extatické tančení a zpívání mocných

védských manter. Hlavní z nich byl „velký zpěv pro osvobození“, známý jako *mahā-mantra*: Hare Kṛṣṇa, Hare Kṛṣṇa, Kṛṣṇa Kṛṣṇa, Hare Hare / Hare Rāma, Hare Rāma, Rāma Rāma, Hare Hare.

Každý den se dvakrát sešli, aby společně zpívali. Večer se Śrī Caitanya a Jeho společníci scházeli v domě Śrīvāse Thākura a zpívali celou noc až do rozbřesku. Toto noční zpívání mohl mohamedánský vládce slyšet ze své ložnice.

Śrī Caitanya Mahāprabhu přijímal do své skupiny oddané bez ohledu na kastu, barvu, vyznání či jiné povrchní označení. Učil je na základě *Bhagavad-gīty*, že každá živá bytost je duchovní duše a čistá věčná nedílná část Nejvyšší Osobnosti Božství. Śrī Caitanya Mahāprabhu učil všechny, aby se povznegli nad dočasná tělesná označení státu, rodiny, společnosti a přátelství tím, že znovu ustanoví svůj věčný vztah s Nejvyšším Pánem prostřednictvím zpívání Jeho svatých jmen. Touto jednoduchou metodou povzbudil každého, koho potkal, aby se dívali nejen na členy své rodiny či spoluobčany, ale na všechny živé

bytosti jako na své příbuzné. Śrī Caitanya Mahāprabhu ukončil zmatenost hinduistů a učil je, že není třeba uctívat polobohy. Jelikož jedině Nejvyšší Pán Kṛṣṇa je nezávislý a svrchovaný, všechny ostatní živé bytosti jsou Mu podřízeny.

Hnutí Śrī Caitanyi získalo velkou popularitu. Jeho univerzální učení a Jeho jednoduchý a přece efektivní proces realizace Boha přitahoval nespočetně mnoho následovníků. Śrī

Caitanya inspiroval svoje následovníky, aby přijali šíření Jeho poselství v misijnářském duchu, aby sjednotili všechny lidi světa a osvobodili pokleslé duše.

Výjimečné vlastnosti a zázračné činnosti Śrī Caitanyi Mahāprabua způsobily, že učení světci a uznávané védské autority Ho přijímají jako inkarnaci Boha, jehož příchod byl předpovězen před tisíci lety ve Védách.

Avšak ne všichni měli

z duchovní revoluce Śrī Caitanyi radost. Jeho reformy prorážely pevné sevření dávného monopolu mocných sobeckých skupin, které se neoprávněně honosily dědičným právem, což bylo proti védským zásadám. Jako odpověď na toto ohrožení skupina tamních kastovních *brāhmaṇů* tajně přednesla stížnost místnímu mohamedánskému vládci „Kazimu“, který byl obecně známý jako „Chand Kazi“.

Brāhmaṇi si stěžovali, že Śrī Caitanya dovolil osobám z nižších kast a vyznání, aby se připojili ke zpívání jmen Boha. To bylo dosud vyhrazeno pouze pro kněží nebo vyšší kasty.

Kazi vzal stížnost vážně a šel se svými strážníky, aby zastavil hnutí Śrī Caitanyi jednou provždy. Rozbil hliněné bubny a zakázal zpívat jména Boha v oblasti pod jeho správou. Pohrozil

Pán Šrī Nityānanda specificky popsal, že v tomto městě bude mnoho chrámů, ale bude tam jeden jedinečný chrám, který bude vynikat mezi všemi ostatními.

jim tvrdým postihem, pokud odmítnou řídit se jeho příkazem.

Pán Šrī Caitanya, normálně mírný a klidný, byl jako lev, když se doslechl o bezpráví, kterého se Kazi dopustil tím, že je připravil o jejich základní náboženskou svobodu. Šrī Caitanya brzy v Bengálsku zorganizoval masové hnutí občanské neposlušnosti, aby napravil tuto křivdu. Procesí více než sto tisíc lidí s tisíci *mrdaṅgami* (bubny) a *karatāly* (ručními činelky) pochodovalo ulicemi a zpívali navzdory Kaziho zákazu. Konečně procesí dorazilo k domu Kaziho, který ze strachu před masami utekl nahoru. Velké davy seskupené před Kaziho domem byly v bojovné náladě, ale Šrī Caitanya je požádal, aby byli klidní. Kazi se zdráhal, ale nakonec svolil sejít dolů a oba velcí učenci spolu diskutovali. Šrī Caitanya vysvětlil, že védská literatura zakazuje jiné druhy obětí a doporučuje *saṅkīrtanovou* oběť společného zpívání Pánových svatých jmen. Chand Kazi byl přesvědčen

a vyhlásil, že od té doby nikdo nebude bránit *saṅkīrtanovému* hnutí zpívání Hare Kṛṣṇa, které započal Šrī Caitanya.

Sir John Anderson změřil vzdálenosti, které se týkaly této události. To, že Chand Kazi mohl v noci jasně slyšet zpívání skupiny Šrī Caitanyi, mu pomohlo určit, že přesné místo zrození Pána Caitanyi je ve stejné oblasti, kterou předtím nalezl Ṭhākura Bhaktivinode. Bylo to jasně na doslech od rezidence Chand Kaziho.

Na základě rozsáhlých objevů výzkumné expedice Sira Andersona Britská vláda Indie vydala příkaz, který potvrzoval Māyāpur jako autentické a pravé místo narození Šrī Caitanyi. Následně byla v Māyāpuru ustanovena pošta a vláda oficiálně pojmenovala poštovní úřad „Šrī Māyāpur“. Titul „Šrī“ dala vláda jako uznání, že Māyāpur je svaté poutní místo.

Výzkum svatých míst spojených se Šrī Caitanyou a Jeho společníky neskončil se Sirem Johnem Andersonem. Během dvacátého století byla nalezena a ověřena téměř všechna místa spojená se Šrī Caitanyou. Život a filozofie Šrī Caitanyi Mahāprabhua jsou nyní dostupné v anglických překladech Jeho Božské Milosti A. C. Bhaktivedanty Swamiho Prabhupādy, zakladatele *ācāryi* ISKCONu, v dílech „Učení Pána Caitanyi“ (v češtině vyšlo jako „Zlatý avatár“) a „Šrī Caitanyacaritāmṛta“ vydaných v nakladatelství Bhaktivedanta Book Trust. A podle předpovědí Šrī Nityānandy

Prabhua, věčného společníka Šrī Caitanyi, kterého Mahāprabhu zmocnil, aby kázal v Bengálsku, se historie ještě bude psát. Po odchodu Šrī Caitanyi z tohoto světa Šrī Nityānanda Prabhu předpověděl, že Māyāpur bude po stovky let zaplaven vodami Gaṅgy. Poté, co vody opadnou, objeví se duchovní město s oddanými z celého světa. Pán Šrī Nityānanda specificky popsal, že v tomto městě bude mnoho chrámů, ale bude tam jeden jedinečný chrám, který bude vynikat mezi všemi ostatními. Tento slavný chrám pevně ustanoví Šrī Caitanyovy věčné principy vědomí Boha po celém světě.

Na příkaz Jeho Božské Milosti A. C. Bhaktivedanty Swamiho Prabhupādy se Mezinárodní společnost pro vědomí Kṛṣṇy ujala nelehkého úkolu postavit duchovní město a kulturní centrum ve Šrī Māyāpuru, které vyplní předpověď Pána Šrī Nityānandy. Příspevky za knihy, které Společnost distribuuje po celém světě, pomáhají financovat stavbu Caitanyova světa ve Šrī Māyāpuru. Všichni z celého světa jsou zváni připojit se k tomuto dobrodružství psát historii a navštívit toto poutní místo, Šrī Māyāpur. Zde můžete vidět, jak se duchovní město budoucnosti rozvíjí přímo před vašimi očima – ideální duchovní společnost spolupráce a živé pravdy.

LETNÍ SEMINÁŘ NĀMA-HAṬṬA 1998

Protivanov

Vážení oddaní a přátelé Kṛṣṇy,

jak již téměř všichni víte, pořádá Hare Kṛṣṇa hnutí v České republice každým rokem „Letní seminář“. Jeho účelem je umožnit širokému okruhu zájemců o vědomí Kṛṣṇy neboli bhakti-yogu strávit alespoň několik dní v roce společně s oddanými Kṛṣṇy a spojit tak třeba rodinnou dovolenou s duchovním životem.

Někteří z vás se loni zúčastnili letního tábora v Protivanově, kde se sjelo okolo stovky oddaných a přátel Kṛṣṇy z celé republiky i ze zahraničí, aby strávili několik dní ve společnosti velkých duší jako je Śrīla Suhotra Swamī, Manidhara Prabhu, Svavāsa Prabhu a další.

K nezaplacení je také možnost seznámit se se spoustou těch, kteří praktikují vědomí Kṛṣṇy v různých podmínkách mimo chrám a získat a předat tak nové zkušenosti a realizace, stejně jako získat tolik potřebnou inspiraci pro další rok oddané služby, ať již v chrámu, nebo doma.

Protože stýkání se s oddanými je pro duchovní život nesmírně důležité, připravili jsme pro vás na týden od **18. do 24. 7.** další letní tábor, abyste i vy měli možnost to zažít.

Těšíme se tedy na společně prožité dny, a pokud máte zájem se také zúčastnit, napište si **co nejdříve** o bližší informace a závaznou přihlášku na adresu:

ISKCON - NH
Jílová 290
155 21 Praha 5 – Zličín
tel: 02 - 579 503 91

Dovolená pro celou rodinu!

Pro všechny oddané v České republice i pro jejich rodiny se bude konat další letní seminář, tentokrát opět v pěkném prostředí Dražanské vrchoviny.

Rekreační středisko Atol u obce Protivanov se nachází uprostřed lesů, na louce u rybníka. Ubytování je v chatkách, 3x denně skvělé jídlo (samozřejmě *prasādam*), sociální zařízení, koupání, lodičky, les, hřiště a čerstvý vzduch.

Účast přislíbili opět Suhotra Swamī a Manidhara Prabhu. Na program jsou přednášky, semináře, video pro děti i dospělé, divadlo, zpívání, závody v plavání atp. Scházet by neměla ani „Škola hrou“ pro děti.

Mysleli jsme i na ty, jejichž rodiny nejsou tak nadšené do oddané služby. *Vezměte je s sebou!* Mohou se zúčastnit programu nebo mít svůj vlastní. Minulý rok to dokonale fungovalo. Některé účastníky tábora podnikali v době přednášek a seminářů, které je nezaujaly, výlety do blízkého i dalekého okolí a vypadali spokojeně.

Prvotní polévka z abecedy

Richard L. Thompson, PhD.

„Před třiceti osmi lety se zdálo, že největší tajemství, které se kdy vědci pokoušeli odhalit - počátek života - je prakticky vyřešeno, a to jedním jednoduchým experimentem.“ Tak začíná přehled teorií o původu života, uveřejněný ve *Scientific American* (pozn. 1).

Jak takový experiment vypadá? Stanley Miller, absolvent chicagské univerzity, uváděl elektrické jiskry do směsi methanu, amoniaku, vodíku a vody uzavřené v láhvi. Výsledkem byla dehtová směs obsahující aminokyseliny - stavební kameny proteinů, nalézající se v živých organismech.

Millerovi připadalo, že od této „prvotní polévky vody a biomolekul“ je k prvním živým organismům již jen pár nevyhnutelných evolučních kroků, a studentům na všech školách bylo předkládáno, že věda již vysvětlila původ života. Mnoho studentů je dodnes přesvědčeno o tom, že ve zkumavce byl syntetizován život; naneštěstí však, jak zdůrazňuje článek v časopise *Scientific American*, jsou vědci od pochopení počátků života daleko.

Někteří vědci namítají, že prvotní podmínky na zemi by byly k vytvoření aminokyselin nepříznivé. Millerova teorie vyžaduje

redukující atmosféru bohatou na plyny s vodíkovým základem, jako je např. methan a amoniak. Ale prvotní atmosféra podle nich obsahovala převážně dusík a oxid uhličitý, což znamená, že v tomto případě by nebylo výchozích látek pro tvorbu aminokyselin a jiných malých biologických molekul. Ve skutečnosti se mohou vědci jenom dohadovat, jaké podmínky byly na zemi před několika miliardami let, a mohou nebo naopak nemusí Millerovu teorii podporovat.

V zájmu argumentu předpokládejme, že aminokyseliny se na prvotní zemi vytvořily. Dále předpokládejme, že se smísily s ostatními jednoduchými biologickými molekulami aniž by se přirozeně zničily či rozptýlily. Pak ovšem nastává problém: ačkoliv mohou pravidla tvoření chemických vazeb umožnit vznik jednoduchých biologických molekul, nezaručí, že vzniknou vyšší formy organizace, které se nacházejí v živých organismech.

To můžeme ilustrovat jednoduchým příkladem. Všichni známe příběh o opici, jež náhodně tluče na klávesy psacího stroje a napíše Shakespearovu hru. Opice, která buší do kláves zcela náhodně, nemůže vytvořit ani anglické slovo (mimo krátkých jako

je např. *is* nebo *at*). Výkon opice však můžeme zlepšit zavedením jednoduchého pravidla.

Nyní si jej popíšme. Napíše-li opice *th*, pak nechť další písmeno je z hlediska anglické slovní zásoby smysluplné. Může to tedy být např. *e*, čímž vytvoří *the*, nebo *r*, neboť to se objevuje v *throw*. Nemůže to však být *q* nebo *x*, jelikož *thq* ani *thx* se v anglických slovech nenachází. Takto opice náhodně vybere písmeno, které by v angličtině mohlo následovat po dvou předcházejících písmenech.

Další součástí našeho pravidla je: čím častěji se v angličtině písmeno po dvou již napsaných objevuje, tím častěji nechť je opice vybírá. Příkladem je *e*, které následuje *th* častěji než *r*, takže po napsání *th* opice spíše než *r* vybere *e*. (Opici také umožníme vybírat mezery, čárky a tečky spolu s ostatními písmeny abecedy.)

Toto pravidlo můžeme považovat za jakousi imitaci chemických vazeb; *e* nebo *r* se může k *th* vázat, ale ne už *q* nebo *x*. Psaní vět podle tohoto pravidla je jako tvoření molekul v prvotní polévce podle pravidel chemických vazeb.

Na základě svého článku o vědecké astronomii, který jsem zpracoval na počítači,

jsem sestavil tabulku dovolených kombinací ze tří písmen (písmenkové triplety). Pak jsem počítač naprogramoval tak, aby generoval sekvence písmen podle výsledného pravidla. Tyto sekvence písmen nazývám „věty“, ačkoliv nemají správnou interpunkci.

Příkladem takové věty je:

*To the local thers an ut
once scorpth ese, ar and
astar. The ma, wers a go-
dern the sky srittailis othi-
cein volumn of the onsmil-
ky way, thears.*

Evolucionisté, pozor; to vypadá slibně!

Počítačová opice vytvořila mnoho anglických slov, a z nich vytvořená věta dokonce ukazuje jakýsi slabý náznak smyslu. Někdo si může představovat, že v několika málo evolučních krocích začne počítač vytvářet hluboké myšlenky s bezvadnou gramatikou.

Když si však přečteme několik následně vytvořených stránek, nenajdeme naneštěstí žádnou známku vývoje komplexního řádu. Najdeme krátká anglická slova, která se často pojí s astronomií, neboť pravidla pro spojování písmen jsou odvozena z článku o astronomii, ale není zde žádné známky komplexnějšího řádu nutného k vyjadřování myšlenek. V pravidle pro spojování prostě není informace pro tyto komplexní struktury.

Biochemie nás staví před podobný problém. Podle pravidel tvoření chemické vazby budou atomy vodíku, kyslíku, uhlíku a dusíku za vhodných podmínek tvořit aminokyseliny a po-

dobné sloučeniny, ale tato pravidla nás nemohou vést k vytvoření vysoce komplexních struktur, které se nacházejí i v těch nejjednodušších žijících buňkách.

Samozřejmě, že naše pravidla pro generování vět neberou do úvahy darwinovskou evoluci, tj. mutace a přirozený výběr, kterýžto proces považuje mnoho vědců ve vývoji komplexního řádu za podstatný. Z tohoto důvodu může někdo říci, že není žádným překvapením, když naše jednoduchá pravidla nemohou žádný řád produkovat.

Ale jednoduché tvoření molekul pomocí chemických vazeb v „prvotní polévce“ Darwinovu evoluci také nezahrnuje.

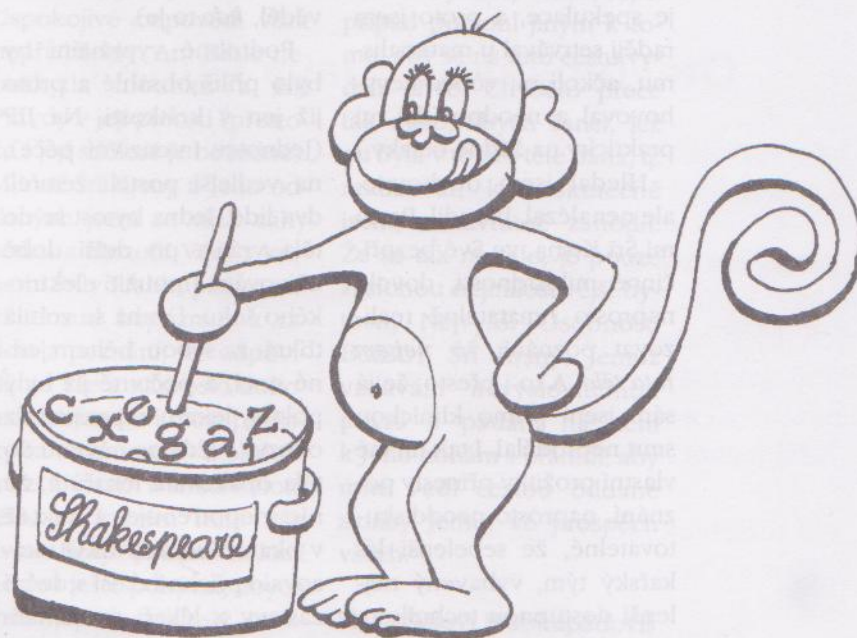
Darwinova evoluce totiž vyžaduje sebereprodukující systém molekul. Vysvětlení vzniku prvního takového sebereprodukujícího systému je ve skutečnosti jedním z hlavních úkolů teorií

o původu života.

V živých organizmech je sebereprodukce vysoce komplexní proces probíhající za účasti proteinů, deoxyribonukleové kyseliny (DNA) a ribonukleové kyseliny (RNA). Jestliže Darwinova evoluce neplatí do doby, dokud takové komplexní systémy nefungují, pak vědcům nezbývá než vysvětlit, jak tyto komplexní systémy vznikly.

Jediná možnost je předpokládat, že první sebereprodukující systém byl mnohem jednodušší, než nejjednodušší dnešní živé buňky. Vždyť pokud by se nějakým způsobem mohla za vhodných podmínek sebereprodukovat jedna molekula, pak by se snad mohla nějakým způsobem dále vyvíjet, spojovat se s ostatními molekulami a případně dát vznik v současnosti existujícím druhům organismů.

(dokončení příště)

Zážitky blízké smrti

bhakta František Radvan

Milostí Šrí Kṛṣṇy jsem prodělal tři infarkty. Skutečně. Jde o milost, neboť infarkty byly (především poslední dva) otcovským důrazným napomenutím vedoucím k definitivnímu skoncování s materialismem, který, ač mi byl protivný, mne stále odváděl od vědomí Boha. Především pro špatné zkušenosti prarodičů, rodičů i mé s faráři jednajícími v přímém protikladu k tomu, co kázali, s faráři, které jsem ztotožňoval s vědomím Boha. (A jelikož „Jeho představitelé nejednali podle Jeho příkázání, nemohl On vůbec existovat. Jinak by si Jeho představitelé nedovolili Jej neposlouchat. Vědí tedy, že Bůh není.“ Taková byla moje spekulace, a proto jsem raději setrval u materialismu, ačkoli mi vůbec nevyhovoval a neodpovídal mi prakticky na žádné otázky.)

Hledal jsem duchovno, ale nenalézal, bloudil. Proto mi Šrí Kṛṣṇa, ve Svě bezpříčinné milosrdnosti, dovolil naprosto hmatatelně realizovat poznání, že *nejsem toto tělo*. A to i přesto, že já sám jsem přímo klinickou smrt neprodělal. I tak mi mé vlastní prožitky přinesly poznání, naprosto neoddiskutovatelné, že sebelepší lékařský tým, vybavený nejlepší dostupnou technikou, nezmůže nic, pokud je

Pánův záměr jiný. A naopak. Ti nejlepší lékaři se diví, jak mohl konkrétní případ tak dobře dopadnout, když byl proti jinému (ukončenému smrtí) ještě vážnější, beznadějnější. Bylo mi dopřáno realizovat, že to nejsou lékaři, kdo nás zachraňuje před smrtí těla, ale Pán. Pán, který ví, co kdo z nás potřebuje, co komu z nás prospěje pro možnost duchovního pokroku. Lékaři jsou jen „nástroji“, které Pán používá. Dokonce ani hmotná mysl (vůle) nám není schopna na prahu smrti těla pomoci, pokud se jí nedostane vedení (posily) od Paramātmý (moje osobní přímá realizace, tzn. nikým nezprostředkovaná, jen jsem tehdy nevěděl, *kdo to je*).

Podrobné vyprávění by bylo příliš obsáhlé a proto již jen v krátkosti. Na JIP (Jednotce intenzivní péče), na vedlejší posteli zemřeli dva lidé. Jedna bytost se do těla vrátila po delší době oživování a použití elektrického šoku. Druhá se vrátila třikrát za sebou, během jedné noci, a počtvrté již byly pokusy lékařů naprosto bez odezvy. Vždy po návratu do těla opakovala lékařům, že nic nepotřebuje a taktéž v okamžiku, kdy EKG ukazovalo příchod další srdeční zástavy a lékaři se sbíhali: „Ne, nic nepotřebuji, ne, ne,

je mi dobře.“ Další člověk zemřel na vozíku, na kterém byl vezen ze sanitky na JIP. Na posteli jej po dlouhém „boji“ oživilí až třetí, nejvyšší dávkou elektrického šoku. Další bytostí, jež se do těla vrátila, byl dokonce lékař, internista z téže nemocnice, téhož oddělení.

Měl jsem možnost přemýšlet nejen o svých přímých realizacích, ale též o viděném a slyšeném. Jedna z bytostí po výstupu z hmotného těla stoupala nepředstavitelnou rychlostí k úžasnému světlu v dáli. Jak se přibližovala, světlo zaplavovalo stále větší prostor a jí bylo krásněji, radostněji. A to tak, že zpět (do hrubohmotného těla) nechtěla. Prosila a prosila, ale nakonec jí nepochopitelná síla (a hlas) donutila, laskavě, leč nekompromisně, k návratu.

Další bytost byla tažena temným tunelem ke strašnému žaru, naříkala, prosila o slitování. Již chytala plamenem. Vtom ji nepředstavitelná síla vrhla zpět.

(Když jsem dodatečně konfrontoval tyto prožitky a život těchto bytostí v jejich lidských tělech s poznatky z Véd, objevila se především křišťálová čistota PRAVDY, vše ve vesmíru a životě všech bytostí „náhle dostalo“ pevný řád a *skutečný smysl*.)

Mnoho vědců (lékařů) prohlašuje takové prožitky za halucinace, vzniklé počátkem „odumírání“ nervových tkání. Měl k tomu sklony i tamní primář. Ovšem jen do doby, než „oživil“ svého kolegu, nejbližšího podřízeného, lékaře s velkými zkušenostmi a rozhodně ne sentimentálního.

Tomu bylo dopráno (po návratu z blaženosti na kraji všepohlcujícího jasu) setvat poměrně dlouho u stropu JIP a sledovat své hrubohmotné tělo i počínání kolegů, vedených primářem, snažících se (dlouho marně) o „jeho záchranu“. Bavilo jej to a do těla zpět nechtěl, stejně jako z blaženosti světla. Opět však zasáhla neviditelná síla a do těla jej „vrhla“. Okamžitě pocítil všechny jeho bolesti, cítil se velmi nepříjemně. Otevřel oči. Primář se zeptal: „Tak mne již konečně zase vidíš? Tys nám dal!“

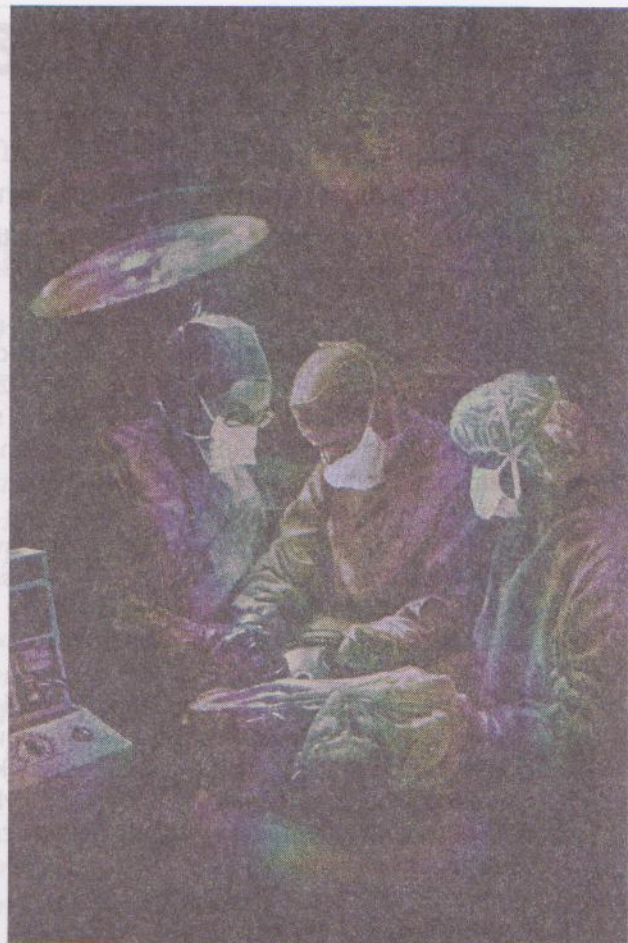
Odpověď právě „zachráněného“ však kolegům takřkajíc vyrazila dech: „Vy mně taky. A pokud jde o to, zda tě vidím?... Koukal jsem na vás od stropu celou dobu po návratu ze světla plného radosti a štěstí.“

Jelikož tomu samozřejmě nevěřil nejen primář, ale ani nikdo z kolegů, slovo za slovem jim vyprávěl celý postup zápasu o jeho oživení (od okamžiku návratu do místnosti), přičemž přesně chronologicky popsal všechny jejich úkony, kdo kdy zaváhal, komu primář vynadal a jak, koho pro co poslal, atd. Všichni zúčastnění zůstali jako omráčení. To nebylo možné nazvat

halucinací, ani kdyby chtěli sebevíc. V průběhu další léčby se k tomu většina z nich, hlavně pak primář, stále vracela a primář se jednou provždy vzdal kategorického odmítání „fenoménu“ života po smrti. Začal pátrat po prožitcích dalších pacientů, kteří prodělali klinickou smrt. Neomezoval se při tom jen na nemocnici, v níž pracoval. Pátral i mimo, v zahraniční literatuře... I na našem pokoji strávil vyptáváním hodně času, přičemž na oplátku vyprávěl zážitky z vlastní praxe, nyní „přehodnocené“ zorným úhlem pohledu svého kolegy, nahlédnuvšího „za oponu“.

Z nemocnice jsem odcházel s jednou jistotou: „Mezi životem a smrtí hrubohmotného těla se otevírá brána nekonečnosti. Skutečného, věčného života, který na tomto těle není závislý.“

To však byl teprve začátek skutečně intenzivního hledání, které nyní konečně mělo jasný směr. Uspokojivé odpovědi však nepřicházely. Ani Bible neposkytla hloubku a šíří Pravdy v její plnosti (přestože i její sdělení je bezedné). Milostí Šrí Kṛṣṇy a Jeho odaných jsem se však záhy setkal s filozofií Véd, s knihami Šríly Prabhupády a zažil dosud nepoznanou radost z poznání, jež odpovídá na vše a naprosto dokonale objasnilo i moje prožitky (a nejen moje) z období mezi životem a smrtí tohoto těla, ve kterém mne Pán Svou bezpříčinnou milostí nechal ještě pobývat, abych měl i já, tak pokleslý, možnost pokusit se vydat na ce-

stu pravého poznání, na které neexistuje žádná ztráta.

Kéž by můj odstrašující případ pomohl jiným k tomu, aby se na tuto cestu vydali dříve. Chybělo přece tak málo, abych šanci, jež mi byla v tomto těle dána, tj. realizovat, kdo skutečně jsem, nenávratně zahodil. Že se tak nestalo, je pouze zásluhou nejmilostivější bytosti, Nejvyšší Osobnosti Božství, Šrí Kṛṣṇy, Jemuž vzdávám nevyslovitelnou poctu a padám na zem k Jeho nohám s přáním, aby mne vedl cestou oddané služby Jemu, ve prospěch všech.

Sláva Šrílovi Prabhupádovi!

Hare Kṛṣṇa

Nová kniha:

Suhotra Swami

Transcendental Personalism

Vedic Answers for the Human Situation

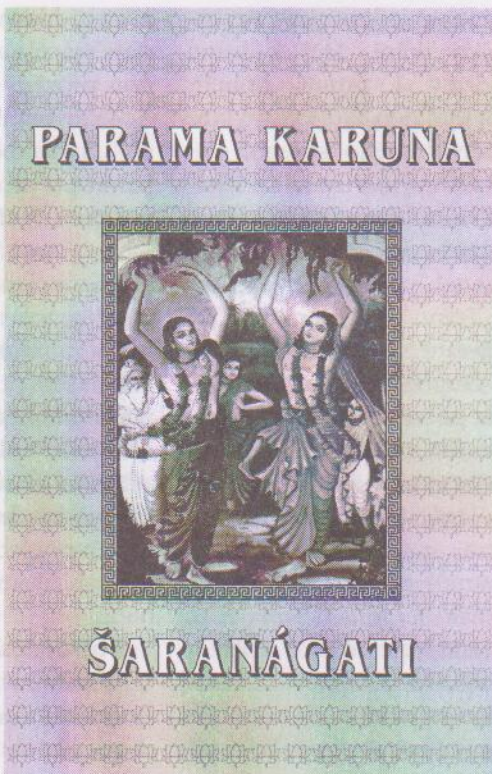
Člověk a osud: můžeme změnit budoucnost nebo jsme otroky Kola Času představovaného zvěrokruhem? Jaký je náš účel ve vesmíru a jaký je skutečný význam dobra a zla? Existují dimenze osobnosti, které stojí nad současným lidským chápáním?

S použitím dávných védských textů jako své mapy vede *Transcendental personalismus – Védské odpovědi na lidskou situaci* čtenáře skrze tíživý problém místa lidstva v tajemném plánu vesmíru.

Přemýšlivým a přesto jasným jazykem nyní Suhotra Swami, autor knihy *Substance and Shadow*, (která brzy vyjde i v češtině), zkoumá další otázky kosmologie, psychologie, fenomenologie, mocného vlivu mýtů dokonce i v našem moderním světě a cesty zpět k původnímu Já mimo čas.

v angličtině, 172 stran

Nová kazeta:

Profesionálně nahrané bhajany
v podání skupiny Šaraṇāgati:
*lā devī dāsī, Jaṭilā devī dāsī
a Śyāmeśvarī devī dāsī*

Otevřený dopis Jaya Gurudevovi Prabhu:

Milý Prabhu,

po delším váhání jsem se rozhodl napsat toto Velké poděkování za vaši kazetu Madan Mohan. Věřím, že mé velké díky nejsou jen za mě samotného, ale i za spoustu dalších oddaných, kteří kazetu a nahrávky poslouchají. Hudba je velice inspirující, poslouchám ji téměř pořád, jak mám chvíli, a vždy je mi pěkně u srdce a zpívám spolu s vámi. Přeji mnoho a mnoho sil a inspirace do dalších tak úžasných nahrávek opěvujících Pána Hariho.

Ještě jednou děkuji!

váš služebník bhakta Karel – Kaviráđž

Zájemci o bližší informace se mohou obrátit na adresu redakce.

Iṣṭa-deve vijñapti

Modlitba k milovanému Pánu

Śrīla Narottama dāsa Ṭhākura
(z *Prārthany*)

- 1) *hari hari! biphale janama goñāinu*
manuṣya-janama pāiyā, rādhā-kṛṣṇa nā bhajiyā,
jāniyā śuniyā biṣa khāinu
- 2) *golokera prema-dhana, hari-nāma-saṅkīrtana,*
rati nā janmilo kene tāy
samsāra-biṣānale, dibā-niśi hiyā jwale,
jurāite nā koinu upāy
- 3) *brajendra-nandana jei, śacī-suta hoilo sei,*
balarāma hoilo nitāi
dīna-hīna jata chilo, harināme uddhārilo,
tāra śākṣī jagāi mādhai
- 4) *hā hā prabhu nanda-suta, vṛṣabhānu-sutā-juta,*
koruṇā karo ho ei-bāro
narottama-dāsa koy, nā ṭheliho rāṅgā pāy,
tomā bine ke āche āmāra

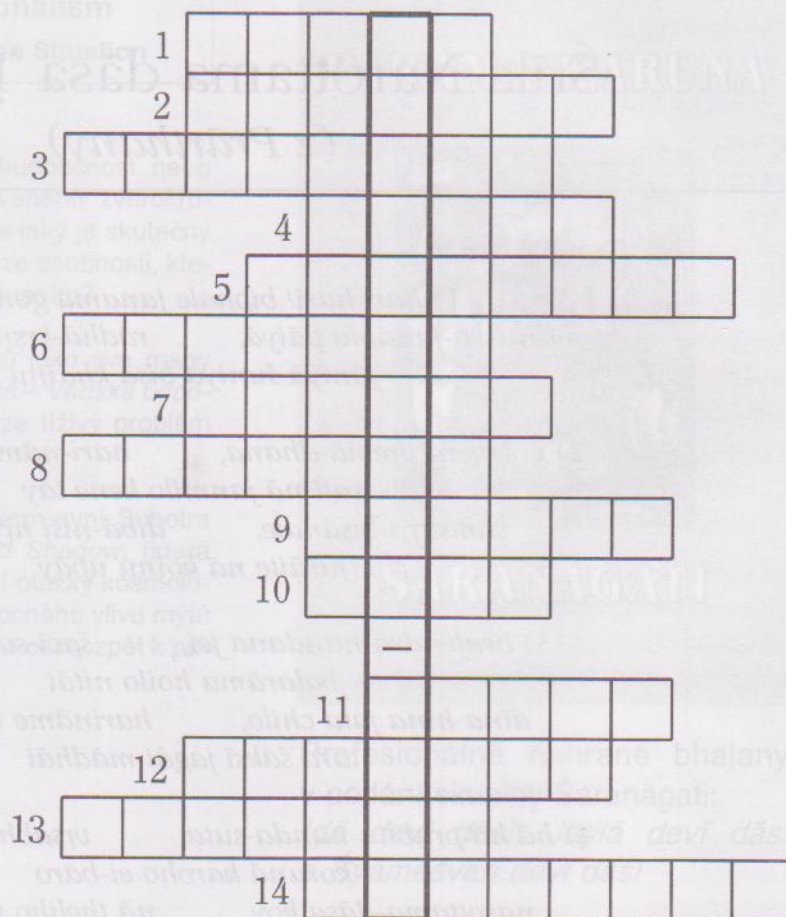
1) Ó Pane Hari, zbytečně jsem promrhal svůj život. Tím, že jsem dosáhl lidského zrození a neuctíval Rādhu a Kṛṣṇu, jsem vědomě pil jed.

2) Poklad božské lásky z Goloky Vṛndāvanu sestoupil jako společné zpívání svatých jmen Pána Hariho. Proč jsem nikdy nebyl přitahován k tomuto zpívání? Ve dne v noci mé srdce hoří v ohni jedovaté světskosti a já jsem neudělal nic, abych mu ulevil.

3) Pán Kṛṣṇa, Jenž je synem krále Vraji, se stal synem Śacī (Pánem Caitanyou) a Balarāma se stal Nitāiem. Svaté jméno osvobodilo všechny nízké a ničemné duše. Dva hříšníci, Jagāi a Mādhai, jsou toho důkazem.

4) Ó Pane Kṛṣṇo, synu Nandy, doprovázený dcerou Vṛṣabhānu, prosím, buď ke mně nyní milostivý. Narottama dāsa říká: „Ó Pane, prosím neodstrkuj mě od Svých načervenalých lotosových nohou, koho kromě Tebe bych miloval?“

Gaurāṅgova křížovka

1. Občané (včetně všech životních druhů).
2. Bezbožnost.
3. Odříkání.
4. Disk, zbraň Nejvyššího Pána.
5. Člen životního stavu odříkání.
6. Studium písem.
7. Posvátný zvuk *om̐*, kterým začínají mnohé védské *mantry*; zastupuje Nejvyšší Osobnost Božství.
8. Majestát a moc Nejvyššího Pána.
9. Ten, kdo se řídí védským zákonem, náboženskými zásadami.
10. Láskeplná nálada vychutnávaná v milostných vztazích s Nejvyšším Pánem.
11. Svatá osoba.
12. Hluboký spánek, jedna z úrovní hmotného vědomí.
13. Cesta odříkání, opak *pravṛtti*.
14. Bohatý vlastník půdy.

Poznámka: Tímto začínáme sérii křížovek, jejichž tajenkami budou slova písně Śrī-Śrīman Mahāprabhuṛ Śa-ta-Nāma od Śrīly Bhaktivinoda Ṭhākura, tj. písně, která z nespočtu jmen Śrī Caitanyī Mahāprabhua vybírá právě sto. Až tedy od tohoto čísla vyřešíte tajenky křížovek dalších 99 následujících čísel, budete znát celý text této písně.

Rýže s hráškem

250 ml rýže
500 ml vody
1 čl soli
3 pl másla, oleje či ghí
přibližně 2 dl zeleného hrášku (čerstvého nebo mraženého)

Dejte vařit vodu se solí, zatím v jiném hrnci (se silnějším dnem) orestujte na tuku rýži spolu s hráškem.

Zalijte vařící vodu a krátce zamíchejte. Přikryjte poklicí, ztlumte plamen téměř na minimum a vařte ještě asi 15 – 17 minut.

Vypněte plamen a nechte ještě 5 minut dojít. Odklopte a vyzkoušejte, jestli je rýže uvařená.

Těstovinový salát

250 ml vařených bezvaječných těstovin
1/2 menšího kvěťáku a 1/2 menší brokolice (nakrájené na růžičky, uvařené doměkka a vychlazené)
2 menší papriky nakrájené najemno
1 čl soli

1/4 – 1/2 čl mletého pepře
2 pl oleje (nejlépe olivového)
3 pl citronové šťávy
trochu jemně nasekané petrželky

Do mísy dejte vařenou vychlazenou těstovinu spolu se zeleninou, přidejte olej, citronovou šťávu, sůl, pepř a petrželku a důkladně promíchejte.

Tento salát lze různě obměňovat podle zeleniny, která je právě k dispozici. Můžete přidat zelený hrášek, kukuřici, vařenou mrkev, olivy, rajčata...

Mrkvová halva

900 g čerstvé mrkve
150 g másla
1/2 l mléka
300 g cukru
3 pl mandlí, světle opražených a podélně rozpůlených
3 pl rozinek
1/2 čl mletého kardamonu

Mrkev omyjte, oloupejte a najemno nastrouhejte. V hrnci se silným dnem rozpustěte máslo a přisypte mrkev. Asi deset

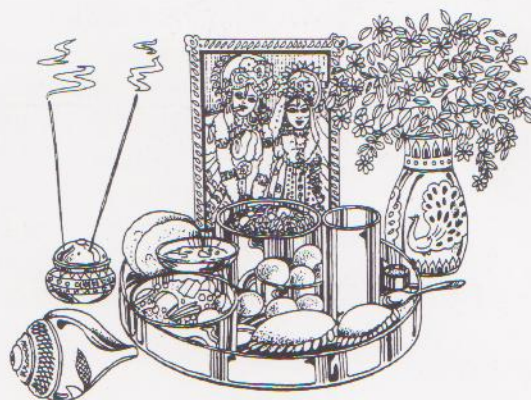
minut odkrytou smažte, často míchejte. Přidejte mléko, cukr, rozinky a mandle. Vařte ještě asi 20 až 30 minut (nebo déle, záleží na kvalitě mrkve), dokud halva nezhoustne a neformuje se v hrnci v jednolitou hmotu.

Halvu rozprostřete na plech na vrstvu asi 2,5 cm vysokou, posypejte mletým

kardamonem a vychladte. Potom nakrájejte na kostičky.

Všechno nabídněte Kṛṣṇovi.

pl = polévková lžíce
čl = čajová lžička

पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।

तदहं भक्त्युपहतमश्नामि प्रयतात्मनः ॥२६॥

*patraṁ puṣpaṁ phalaṁ toyam
yo me bhaktyā prayacchati
tad ahaṁ bhakty-upahṛtam
aśnāmi prayatātmanah*

Jestliže Mi někdo s láskou a oddaností obětuje lístek, květ, ovoce nebo vodu, přijmu to.

Bhagavad-gītā, 9.26

Vaiṣṇavský kalendář 1998

Březen

- 1.3. Ne Puruṣottama dās Ṭhākura, příchod
8.3. Ne Amardaki Vrata Ekādaśī, půst od obilovin a luštěnin
9.3. Po Dvādaśī, přerušení půstu 6:30 – 10:19; Mādhavendra Purī, odchod
12.3. Čt **Śrī Gaura Pūrnimā**, Śrī Gaurāṅga Mahāprabhu, zjevení, půst do východu měsíce
21.3. So Śrīvās Paṇḍit, příchod
24.3. Út Pāpamocanī Ekādaśī, půst od obilovin a luštěnin
25.3. St Dvādaśī, přerušení půstu 5:55 – 10:04; Govinda Ghoṣa, odchod

Duben

- 1.4. St Rāmānujācārya, příchod
5.4. Ne **Śrī Rāma Navamī**, Pān Rāmacandra, zjevení, půst do poledne
7.4. Út Kāmādā Ekādaśī, půst od obilovin a luštěnin
8.4. St Dvādaśī, přerušení půstu 6:25 – 10:51 *
11.4. So Vamśivadana Ṭhākura, příchod; Śyāmananda Paṇḍit, příchod
19.4. Ne Abhirām Ṭhākura, odchod
22.4. St Vṇḍāvana dās Ṭhākura, odchod
23.4. Čt Varuthinī Ekādaśī, půst od obilovin a luštěnin
24.4. Pá Trayodaśī, přerušení půstu 5:52 – 10:38 *
26.4. Ne Gadādhara Paṇḍit, příchod

Květen

- 4.5. Po Sīta (manželka Rāmy), příchod; Jāhnava Devī, příchod; Madhu Paṇḍit, odchod
7.5. Čt Mohinī Ekādaśī, půst od obilovin a luštěnin
8.5. Pá Dvādaśī, přerušení půstu 5:27 – 9:50 *
10.5. Ne **Śrī Nṛsiṁha Caturdaśī**, půst do poledne
11.5. Po Mādhavendra Purī, příchod; Śrīnivāsa Ācārya, příchod; Parameśvara Purī, odchod

* letní čas je brán v úvahu